

Каму верыць?

У документах аб рознічных цэнах гаворыцца:

Не вышэйшыя рознічныя цэны на медыкаменты і вырабы медыцынскага прызначэння, кава, тканіну з сінтэтычных валокнаў і вырабы з яе, на сінтэтычныя абутак, футравыя, трыкажыя, панчошна-шкарпэткавыя вырабы і напкі, на бензін, газ, электраэнергію, газ, вугаль, пачынае паліва і прывы, якім адпускаюцца насельніцтву, а таксама на гарэлку.

Аднак наша раённая газета «Кобрынскі веснік» паведаміла, што, згодна з пастановай Дзяржплана БССР ад 29.03.91 г., кошт балона звадкаванага газу 1 рубель 70 копеек, кошт яго дастаўкі 2 рублі 30 копеек. Такім чынам агульны кошт балона — 4 рублі (быў 2 руб. 20 кап.). Для абанентаў, якія карыстаюцца льготамі, агульны кошт балона — 3 рублі 15 копеек (быў 1 руб. 10 кап.).

Надаўна звярнуўся ў міжкалгаснае лясніцтва, каб вылісаць дрэў. Мне казалі, што дрэвы падаражалі больш чым удвая. Але як тады быць з Указам Прэзідэнта і пастановай урада?

Р. ПІРАКОЎСКІ,
інвалід II групы, ўдзельнік Вялікай Айчыннай вайны.

АД РЕДАКЦЫІ. Як паведамілі ў рэспубліканскім Камітэце па паліва і газіфікацыі, рознічныя цэны як на газ, так і на дрэвы застаюцца тым жа самымі, старымі. Падаражалі даўжэй, г. зн. транспартныя расходы. Прычым на сённяшні дзень гэта датычыць толькі дастаўкі дрэў. А вось новыя «транспартныя» тарыфы на газ, у сувязі з выдатнымі красівымі падземі, праіснавалі прыкладна 10 дзён. У выніку карыстаўся газамі і прыстаўкамі разам з іх дастаўкай каштуе цяпер столькі ж, як і раней.

Праўда, як значнае ўражанне бачыць, заставацца, баставача трэба ўжо ім. Іх жа расходы падлічваюцца «па-новому», з-за чаго абслугоўванне насельніцтва стала крыху стратнай аперцыяй (між іншым, можна смела гарантаваць, што гэта неабходна адаб'ецца і на якасці абслугоўвання). Чым пакрываць гэтыя страты, з якіх сродкаў плаціць зарплату людзям? — задаў пытанне нашаму карэспандэнту. — Мініфінаскі дагавор? Але ж Мініфіна не хоча ісці на гэта, ды і само слова «дагавор» гучыць у наш пераходны час вельмі неспрыяльна.

Карацей кажучы, вось як усё ўзаемазвязана... Дарчы, гэты прыклад лішні раз пацвярджае, што каб некаму што-небудзь даць, у інашае гэткуж ж долю трэба забраць. Хоць вядома, калі падыходзіць да гэтага пытання ў больш шырокім плане, — ната прычыны ў асобных ведамстваў і міністэрстваў і не перашкаджае б п'яну будзённым даходам і выдаткам. На карысць канкрэтнага спажыва.

І. ПАЛАЗКОЎ:

«СИТУАЦИЯ МЯНЯЕТСЯ НА НАШУ КАРЕСЦИЮ»

Адносны да палітыкі, якую праводзіць Кампартыя РСФСР, у нашым грамадстве вельмі розныя, калі не скажаць палітыка. Многія лічаць, што лідары расійскіх камуністаў займаюцца сёння адзіна правільную палітыку, іншыя, не выбіраючы слоў, а часта і не ўнікаючы ў сэнс, што называецца з парогам, «адразу ж крытыкуюць» любы іх крок толькі таму, што яго зрабіў менавіта кіраўнік Кампартыі Расіі.

Мяжым, гутары з членам Палітбюро ЦК КПСС, першым сакратаром ЦК КП РСФСР і ПАЛАЗКОЎІМ і членам Палітбюро ЦК КП РСФСР Г. ЗЮГАНАВАМ у нейкай меры дапаможа чытачам «Звязды» глыбей разабрацца ў тым, чаго хоча камуністы Расіі і які яны будуць дабівацца сваіх мэт.

І. Палазкоў: Партыйныя арганізацыі на месцах сёння аказаліся ў супярэчлівым становішчы. Яны павінны абараняць працоўных. Ад каго? Безумоўна, патрэбна праграма выхаду з крызісу. Але ясна, што пры любой праграме выдаткі лягуць у асноўным на плечы працоўных мас. Нядаўна мы абмяркоўвалі гэта на сваім пленуме, які прайшоў вельмі востра і бурна, бо ў Кампартыі Расіі цяпер не адна палітычная плынь. Адны выступалі супраць падтрымкі такіх праграм, іншыя лічылі іх нармальным з'яві.

І наогул, больш пытанняў, чым адказаў. Ждаючых даваць падказкі жмае, а займацца практычнай работай — мала. Няма ла прышоў моладзі на партыйную работу — без вопыту, без практыкі. А іншыя партыі акрамя крыку, мітынгаўшчыны нічога не прапаноўваюць — у гэтым няма трагедыі.

Можна, зноў партыя ідзе ўслед за падзеямі? Антыкрызісная праграма была зацверджана, а толькі потым разгледжана на пленуме.

І. П.: З'езд праграму не разглядаў. Вярхоўны Савет вырашаў перадаць у ў грамадскія арганізацыі для аб-

Куртатыя льготы

Больш за 35 гадоў ахвяры сталінскіх рэпрэсій чакалі заслужаных льгот. І вось нарэшце ў канцы красавіка г. г. яны атрымалі пасведчанні на карыстанне ім. Атрымалі і... расчараваліся.

На аснове Указа Прэзідэнта СССР ад 13 жніўня 1990 г. былі прыняты пастановы Вярхоўнага Савета БССР ад 21 снежня 1990 г. і Савета Міністраў БССР ад 29 снежня 1990 г. аб прадастаўленні льгот былым вязням сталінскіх рэпрэсій 30—40-х і пачатку 50-х гадоў. Як ва Указе Прэзідэнта, так і ў пастанове Вярхоўнага Савета БССР ішла гаворка аб тым, каб гэтыя катэгорыі грамадзян СССР прыраўняць да ўдзельнікаў вайны, а інвалідаў з іх ліку — да інвалідаў вайны. Усе мы на гэта і спадзяваліся. Але дарэмна. Не ашукалі. Сведомыя не, але ашукалі.

У пасведчанні, якія мы атрымалі, сказана, што рэабілітаваныя маюць права «на бясплатны праезд у гарад-

скім транспарце (аўтобусе, трамваі і аўтобусах прыгарадных маршрутаў па месцы жыхарства). А дзе ж метро? Па-мойму, гэта таксама гарадскі транспарт. «Льготы па аплаце за лярэцтва, пераважнае абслугоўванне ў амбулаторыі — паліклінічных установах, прадпрыемствах сувязі і бытовага абслугоўвання насельніцтва, білетных касах і іншых льгот». А якія гэта «іншыя льготы», хто ведае? Акрамя таго, дзе льготы па аплаце камунальных паслуг? Чаму нічога не сказана аб льготных праязных білетах на прыгарадныя чыгуначны і аўтобусны транспарт? А няхужо рэабілітаваныя не заслужылі льгот у такім важным пытанні, як падаткаабкладанне? Чаму нічога не сказана пра

льготнае санаторнае — курортнае лярэцтва?

Можна было паставіць яшчэ не адно «чаму?». Але хопіць. Кожны бачыць, што льготы, аб якіх шмат было гаворкі, зрабіліся куртатымі. Ці не лепш было б іх наогул не пералічваць у выдатках пасведчання, а сказаць літаральна адной фразай: «Прыраўняць да ўдзельнікаў вайны». А іх льготы даўно ўсім вядомыя. І гэта было б справядліва. Іменна так зрабілі народныя выбарнікі Масквы, Ленінграда, Ноўгарада, Саратава і іншых гарадоў краіны. Я лічу, што памылку гэту выправіць яшчэ не позна і Мінскаму гарадскому Савету народных дэпутатаў. Бо такіх куртататыяў засталіся ўжо адзінкі, пра што гарадскім уладам добра вядома.

Павел ПРУДНІКАЎ,
былы вязень ГУЛАГа.

Скарбы на задворках

Гэта было ў далёкім 1950 годзе. З якой нагоды, ужо не памятаю, некай даўжэсці заісці да даволі пажылога вясцоўца. У першы момант з'явілася непрыемнае ўражанне: здзіўляючы чалавек ці што? А ён на тонкіх дрот націзаў, навізаў металічныя кавалкі — асёлкі ад бомбаў, снарадаў, бляшанкі. Гэта вясцана нагадвала своеасабліваю гірліцу.

Заўважыўшы мае здзіўленне, сівы, як лун, але шчыра дзібы дзіждж запрысці мяне прысесті на калодку і пачаў апавядаць.

На пераправе праз Басю кіпеў жорстка бой. Пасля яго наша поле было ўсёяна, як заўсёды, звычайнай тэхнікі, безчыжы асёлкаў. За мінулыя гады больш буйныя падаралі, а дробязь засталася. Вось я з тачкай і наведваюся туды — гэта ж недалёка. А навошта звязваць? Нарыхтоўчык россыпам не прымае, бо дробязь агубіла. За лета і назбіраю на два-тры чырвоны.

Кожны раз, калі цяпер заглядаю на задворкі прадпрыемстваў, устаноў, арганізацый, успамінаюцца той дзяждж, бо ўсёды, у тым ліку і там, дзе і пошуку тэхнікі, вальюцца горы металалому. А калі ачышчальныя збудаванні ў Мінскае наогул утварылася звалка з адправажаных машын, інаша абсталявання — металалому там на дзясяткі тон. Такіх непрыватных маюнах можна ўбачыць і на машынных дварах калгасаў, саўгасаў. У некаторых гаспадарках за вяротамі мехдвароў спецыяльна адрэзаныя ўчасткі для могілны каў металалому, як, напрыклад, у калгасе «Святое Кастрычніка» Чуваскага раёна.

Такую безгаспадарчасць можна ўбачыць у кожным раёне, у любой гаспадарцы ці ўстанове. Скажу толькі, што сотні тысяч тон металу, якога чамусьто на Беларусі металургічны камбінат, псуецца пад дажджом і снегам.

А. САПЕРАЎ,
ветэран вайны і працы,
г. Мінска.

«Што ў Указе запісана пярком — хто ж высякае ўладарным тапаром!»

«Колькі ж металалому гіне на «могілніках»!»

«Чым загадае радзіццю замараць!»

«Я ім грошы, яны мне — абыццкі...»

Чытач просіць слова

«Чым загадае радзіццю замараць!»

«Я ім грошы, яны мне — абыццкі...»

Абрыдла чакаць

Скажыце, дзе я магу даведацца, калі нарэшце змагу набыць за свае ж грошы дазіметр?

Колькі мне, ды і не толькі мне, будуць кампасаваць мазгі, што, маўляў, прамысловасць не паспявае выпускаць, што дорага яны каштуюць і г. д. І хто гэта стаў шкадаваць мае грошы? Усё дурна і фікцыя. Навошта мяне лічыць дурнем? Усе гэтыя «шкадавальнікі» з верхніх шалоноў улады не хочуць, каб я сам змяраў і ведаў, якая радзіца. Ім гэта нявыгадна, каб чалавек ведаў праўду. А вось таму, што яны скажучь, трэба верыць! Шосты год нашой пасля выбуху на АЭС, а прамысловасць ніяк не можа той няшчасны дазіметр выпусціць. Вось да чаго дажыліся!

І другое. Дзе ж тая дапамога ад замежных дзяржаў беды нашым дзеям, пра якія ўсё час гаварылі, пісалі? Дзе яна? Няжуж знаходзіцца «добрая дзядзька», які і гэту дапамогу хапаюць у свае рукі? У нас такое бывае.

Вось пра што мае пытанні. Рэзка? Нічога. Абрыдла слухаць няпраўду. Ах, які абрыдла!

В. ПАЛЕЕЗ,
г. Гомель.

Дзіўныя паслугі

Дарагая рэдакцыя! Звяртаюся да вас з вялікай просьбай аказаць мне дапамогу. А справа вельмі чым.

У самым пачатку студзеня гэтага года я паслаў заяўку ў Мінскую базу «Галоўнаспылгандлю» з просьбай высласць мне рухавік і акумулятар да матыцыкла «ІЖ-Планета». 20 студзеня я атрымаў у канцэсе запаводны базай паштоты бланк на суму 595 рублёў. Там было сказана высласць грошы не пазней 30.01.91 г. і названа бліжэйшая чыгуначная станцыя. Я грошы алпрывіў своечасова і за пераход па пошце заплаціў яшчэ 12 рублёў.

Чакаў адказу ўсёс люты. 2 сакавіка напісаў пісьмо на імя дырэктара базы. Тады мне прыйшоў другі бланк — на 65 рублёў дадаткова. Я перадаў пераход па пошце. Але мінулі сакавік, красавік, а рухавік і акумулятар няма. А мне як механізатару калгаса яны вельмі патрэбны.

У. БРОЎКА,
в. Сялважанка,
Хойніцкі раён.

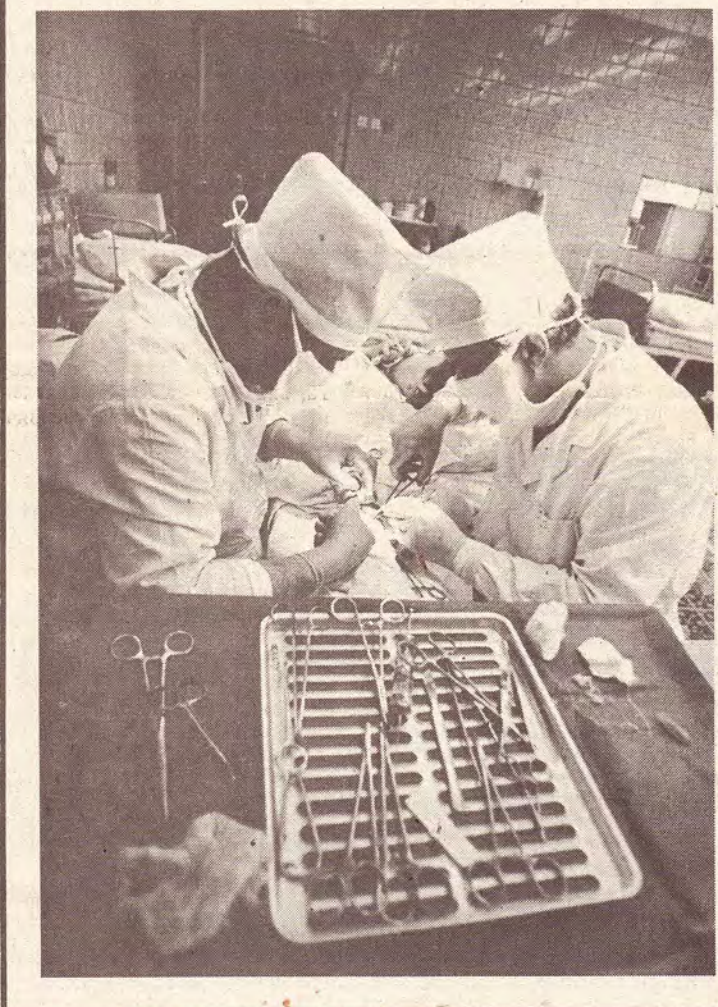
У гаючым сасновым лесе размясціўся новы тэрапеўтычны корпус Брэсцкай абласной бальніцы. У ім дзейнічаюць аддзяленні штучнай ныркі і эндаскапічнае, баратрапія і спелеагэаграфіі, кабінет прамянёвай тэрапіі, шэраг дыягнастычных службаў і лабараторыяў.

Аддзяленне разлічана на адначасовае лярэцне ста трыццаці хворых. Пацыенты размешчаны ў адна- і двухмесных палатах, абстаўка і ўтульнасць якіх набліжаны да дамашніх.

На аснашчэнне і будаўніцтва корпуса затрачана каля трох мільёнаў рублёў.

НА ЗДЫМКАХ: новы тэрапеўтычны корпус Брэсцкай абласной бальніцы; у аддзяленні штучнай ныркі ідзе аперацыя.

Фота Э. КАБЯКА. (БЕЛТА).

ЗАКІНУТЫ

Беларусь здавён славілася сваімі садамі. Да 1940 года ў рэспубліцы было 90,8 тысяч гектараў садоў. У 1969 годзе плошча іх дасягнула 158 тысяч. Рэспубліка займала чацвёртае месца ў СССР па плошчы садоў і пятае — па валавым збору пладоў. 30 пладоўных гадавалінікаў давалі больш як 10 мільёнаў саджанцаў.

З 1970 года ў садоўніцтве рэспублікі ўзнік застоў. Быў ліквідаваны трэст гадавалінічных саўгасаў, разганыя кадры спецыялістаў. Скарацілася плошча садоў да 135 тысяч гектараў. Палавіна іх знаходзіцца ў калгасах і дзяржгасах.

Патрабуе вырашэння

Амаль усе сады грамадскага сектара пасаджаны да 1965 года. Сады ва ўзросце 40—50 гадоў і больш займаюць 20 працэнтаў агульнай плошчы. На думку прафесара БельДІКІПА А. Дзевятава, да 1990—2000 гг. усе існуючы сады па ўзросце выйдуча з эксплуатацыі.

У застоўны перыяд садоўніцтва ў Беларусі фактычна спыніла сваю дзейнасць. Рэспубліка, якая перад вайной вывозіла для рэалізацыі за свае межы 45—50 тысяч тон яблыкаў, цяпер штогод гэтуліжкі завозіць па ліній апарома і яшчэ на 45—60 мільёнаў рублёў па ліній спажывакаперачы. Вось такая горкая статыстыка.

Асабліва літальныя страты садоўніцтва Беларусі і, у прыватнасці, Гродзеншчыны нанесла антыалкагольная кампанія, калі заўзятыя кіраўнікі разам з ліквідацыяй выніваюча пачалі знішчаць сады пад выгляд адсутнасці збыту прадукцыі. Знішчаны пррысловыя сады плошчай ад 50 да 300 гектараў у саўгасах «Талькоўцы», «Ізясна-Ваўкаўскага», «Чарлена-Мастоўскага», «Скадзіцкіх» Гродзенскага раёнаў. Карчунчы сады і ў спецыялізаваных гаспадарках: эксперыментальнай базе «Туркевічы» Пшчынскага саўгаса, «Лобна» Мастоўскага раёнаў, прычым, усё гэта з санкцыі вучоных Гродзенскай абласной сельскагаспадарчай станцыі.

Аб сумным лёсе садоўніцтва ў Беларусі апошнім часам ня мала пісалася ў рэспубліканскім і цэнтральным друку. Толькі справа з месца практычна не зрушылася. Прафесар БСГА А. Багачоў бачыць прычыну ў наступным: «У БССР няма кроўна зацікаўленых устаноў і асоб, здольных павялічыць і захаваць бяспынны генафонд пладоў, які стварае народнай селекцыяй».

Прыкладам гэтага могуць служыць падзеі вакол унікальнага памалагічнага саду, размешчанага ў эксперыментальнай базе «Руткевічы», якая ўваходзіць у састаў Гродзенскага НПА (генеральны дырэктар П. Заяц). Вядучыя вучоныя-садаводы краіны далі высокую ацэнку гэтаму саду, які высока адзначыў яго асаблівае значэнне для селекцыйнай работы ў якасці генафона. Больш дзвядцят гадоў таму назав прафесар БСГА А. Іпацэвіч пісаў: «Тут (у Руткевічах) знаходзіцца важная частка сусветнай калекцыі сартроў, без чаго селекцыйная работа цяпер немагчыма».

Вылучаючы калекцыю саду, прафесар МДУ І. Ісавен дае такую ацэнку: «Сады, хоць да гэтага часу не вядомы нават многім спецыялістам — унікальны. Ён патрабуе да сябе адносіны як да нацыянальнага набытку, запаведніка, помніка прыроды, створанага людзьмі».

Член-карэспандэнт УАСГНІЛ Я. Несцераў адзначае: «У калекцыі ёсць 270 сартроў яблыні, якіх няма ў сусветнай калекцыі УІР. Гэта сарты беларускай народнай селекцыі, каштоўнейшы генафонд, гонар беларусаў».

Былы дырэктар УІР імя М. Вавілава акадэмік Д. Брэжнэў пісаў дырэктару Гродзенскай абласной сельскагаспадарчай даследчай станцыі П. Заяцу: «Станоўча ацэньваючы намянуе праграму, я бачу, прасім аказаць саадынаўнае калекцыі супрацоўнікам садаў пладоў культуры стаяць у яе выкарыстанні». Замест гэтага П. Заяц і загадаў адрэзаць П. Кухта аб'яўляючы, што калекцыя — «філіялія», дабіваюцца не знішчэння, выцягваюць на вучу кіраўніка праграмы, карчунчы сады. Пры гэтым яны фальсіфікуюць адказ і заключэнне члена-карэспандэнта УАСГНІЛ Я. Несцерава, а аргінал ад супрацоўнікаў і грамадскасі хавваюць.

У абарону памалагічнага саду неаднаразова выступалі цэнтральныя друкі і Усеаюнае радыё. Па гэтаму пытанню на Усеаюнаым радыё два разы выступалі пісьменнік І. Філенка. Водгукам на гэту перадачу былі дзесяткі тысяч пісьмаў ад ірамадзін нашай краіны ў абарону садаў і яго стварэння. У той жа час І. Філенка адзначае: «Калекцыя Гродзенскай сельскагаспадарчай даследчай станцыі ўцягнуў мяне ў доўгае непрыемнае процістаяне. Ад яго пайшлі калекцыйныя скаргі ва ўсе інстанцыі, якія асуджаны пісьменніку. Яны ўсё адмаўлялі. Не адмаўлялі, бадай, толькі існаванне Г. Рылава. Але што ён займаўся навуковай дзейнасцю — гэта бралі ў двухосе. Унікальны сад сёння па сутнасці без гаспадары, лёс яго застаецца нывяршаным, што і

Ад якой спадчыны мы адмаўляемся

з'яўляецца прычынай сваркі калектыву Гродзенскай даследчай станцыі з Рылавым, стваральнікам гэтага саду».

У артыкуле «Лёс садоў непаўторны» («Сельская жызнь», № 254 ад 4.10.1988 г.) карэспандэнт ТАСС М. Панчанка і Д. Смірнов адзначалі: «Адно з самых багатых насаджэнняў у краіне — памалагічны сад «Руткевічы» Гродзенскай вобласці. У гэтым сэнсе ён хавае ў сабе нямны джорк ілляршым кіраўнікам галіны і апыкаючай яе навуцы. А сучаснае садоўніцтва, маючы вялікую сетку інстытутаў і даследных станцый, да гэтага часу не ўсюды ўлічыла, сістэматызавала і запаведала багатую памалагічную спадчыну».

На Зямлі ідзе эрозія генафона, парушана экалагічная раўнавага, гінуць фаўна і флора. Абаявак вучоных захаваць генафонд, сабраны ў Руткевічах — Гродзенскай вобласці. У гэтым сэнсе ён хавае ў сабе нямны джорк ілляршым кіраўнікам галіны і апыкаючай яе навуцы. А сучаснае садоўніцтва, маючы вялікую сетку інстытутаў і даследных станцый, да гэтага часу не ўсюды ўлічыла, сістэматызавала і запаведала багатую памалагічную спадчыну».

Пасля майго выступлення ў газеце «Ізвестыя» (№ 52 ад 21 лютага 1989 года) з артыкулам «Гэтыя горкія салодкія яблыкі з заморскіх садоў...» Усеаюнаым навукова-даследчым інстытуту садоўніцтва імя І. В. Мічуріна звярнуўся ад старшын Гродзенскага абласнага народнага дэпутатаў Д. Аршымені з просьбай «выдзеліць зямельны ўчастак плошчай 50 гектараў на землях з/б «Руткевічы» Гродзенскага НПА, у тым ліку 30 гектараў памалагічнага саду для арганізацыі апарнага пункта УНДІС імя І. В. Мічуріна ў Гродзенскай вобласці».

Вучоны савет УНДІС прыняў рашэнне, у якім сказана: «Цяпер напружана складваецца экалагічная сітуацыя як у свеце, так і ў нашай краіне, таму становіцца актуальнай праблема распаўсюду экалагічна чыстых тэхналогій вытворчасці прадукцыі садоўніцтва. Адным са шляхоў вырашэння гэтай праблемы з'яўляецца выкарыстанне сартроў пладоўных культур з натуральнай устойлівасцю да асноўных грыбоковых захворванняў».

Гэты зварот падтрымаў акадэмік УАСГНІЛ В. Шаўляў. «У сувязі з тым, што створаны генафонд мае вялікую навуковую каштоўнасць і значную цікаваць для селекцыі ў якасці крыніцы і донараў каштоўных прыкмет, УАСГНІЛ лічыць мэтазгодным перадаць памалагічны сад з/б «Руткевічы» ствараемаму апарнаму пункту УНДІ саадыніцтва імя І. В. Мічуріна».

У падтрымку стварэння апарнага пункта выступілі вядучыя вучоныя краіны: Я. Несцераў, Г. Ліханов, І. Сімаан, А. Багачоў, В. Рудкоўскі, Д. Дзюрыч, Е. Курман, Н. Мельнік і многія іншыя.

Пасля прыняцця рашэння УНДІС імя І. В. Мічуріна аб стварэнні на базе памалагічнага саду апарнага пункта з гадавалінікаў на вырошчванню эліт новых сартроў дырэктар Гродзенскай даследчай станцыі П. Заяц шляхам падмаў імкненне не дапусціць стварэння апарнага пункта і знішчэння ўнікальнага сад-калекцыі. У адказе на артыкул у газеце «Ізвестыя» П. Заяц піша: «Даследчы саадынаўнаму вывучэнню сартроў яблыні, называемага Г. Рылавым «памалагічным» сада, закладзеным у 1964—1965 гг., закончаны ў 1980 годзе, напісана справаздача. Цяпер урадаў да калекцыйнага саду, прастаўлена даследаваць сартроў розных тэрыянаў паспявання, выкарыстоўваюцца для прымянення перапрацоўкі. У 1989—1990 гг. закінваецца тэрмін амартызацыі калекцыйнага саду». Вось так, «заканчана тэрмін», і значыць, сад можна знішчыць.

Далей П. Заяц піша: «Савет прапаўнага калектыву гаспадаркі на савесе гаспадарковай брыгады садоўніцтва эксперыментальнай базы «Руткевічы» не даў сваёй згоды на перадачу калекцыйнага саду, называемага Г. Рылавым «памалагічным», СІТБ-198, з прычыны «размяшчэння яго ўнутры масіву прамысловых садоў». Тут П. Заяц ўводзіць людзей у зман. Памалагічны сад знаходзіцца не ўнутры, а ў канцы прамысловага саду, міжме з зямлямі калгаса «Мая» і лёгка можна быць аддзелены ад зямель з/б «Руткевічы».

На нашу думку, стварэнне апарнага пункта захавае калекцыю ад знішчэння, дазволіць унесці істотны ўклад у развіццё садоўніцтва вобласці і Заходняга рэгіёна краіны.

І. ПАЛАЗКОЎ,
народны дэпутат БССР,
г. Рылава.

кандыдат сельскагаспадарчых навук.

Ул. НАРКЕВІЧ.

Рэдкае аднадушша

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

з Барысава Іван Трусаў нават прабываў зрабіць перапынак — каб Камісія Вярхоўнага Савета па пытаннях галасання, сродкаў масавай інфармацыі і праваў чалавека, старшыня якой Іван Каратэня прадставіў дакумент, магла дапрацаваць яго. Аднак Яўген Глушчэвіч, Аляксандр Лукашэнка, іншыя парламентарыі не падтрымалі гэтай думкі.

— Закон вельмі актуальны, таму і ўзнікне мінства прапагоў, — лічыць Уладзімір Станкевіч. — Асноўны падманлівы ўражанне, пібыта праект сыры.

Па першаму ўжо артыкулы было ўнесена тры папраўкі. Так, Валерыя Ціхіна і Аляксандр Вяціцкі палічылі нецэласудным уключэнне ў закон тэзіс аб правядзенні рэферэндуму. Логіка іх аргументаў такая: часцей яго правядзенне, чым тэарэтычна нельга выключыць, можа лезарганізаваць работу Савета народных дэпутатаў. Аднак гэта папраўка не прайшла. Парламентарыі вырашылі так: правядзенне толькі рэспубліканскага рэферэндуму абмяжоўвае права народа на волевыяўленне па пытанню, якое датычыць пэўнага рэгіёна. Да

таго ж, права на мясцовы рэферэндум замацавана ў Канстытуцыі БССР. Дарэчы, у аконапраекце прадугледжвалася, што спраз мясцовы рэферэндум могуць вырашацца пытанні, якія вызначаюць, сацыяльна-эканамічны развіццё, ахову навакольнага асяроддзя, а таксама іншыя найбольш важныя пытанні мясцовага самакіравання адпаведна тэрыторыі.

Нямала спрэчак выклікала і палажэнне аб тым, хто мае права ўдзельнічаць у рэферэндуме. Урэшце вызначылі, што пад гэты палажэнне падпалаюць «грамадзяне Беларускай ССР, якія дасягнулі 18 гадоў і пражываюць на момант правядзення рэферэндуму на тэрыторыі Беларускай ССР».

На ранішнім пасяджэнні ў апошні дзень мая дэпутаты вынішлі да гэтага законапраекта. Паколькі некаторыя яго артыкулы мелі патрэбу ў дапрацоўцы, было вырашана часова адклічыць прыняццё гэтага дакумента і пачаць абмеркаванне ў другім чытанні Закона аб культуры.

У. ГЛОД,
Я. ГАРЭЛІК,
А. КРЫЖАНОЎСКІ,
парламентарыі
карэспандэнты БЕЛТА.

АПОШНЯЯ ІНФАРМАЦЫЯ

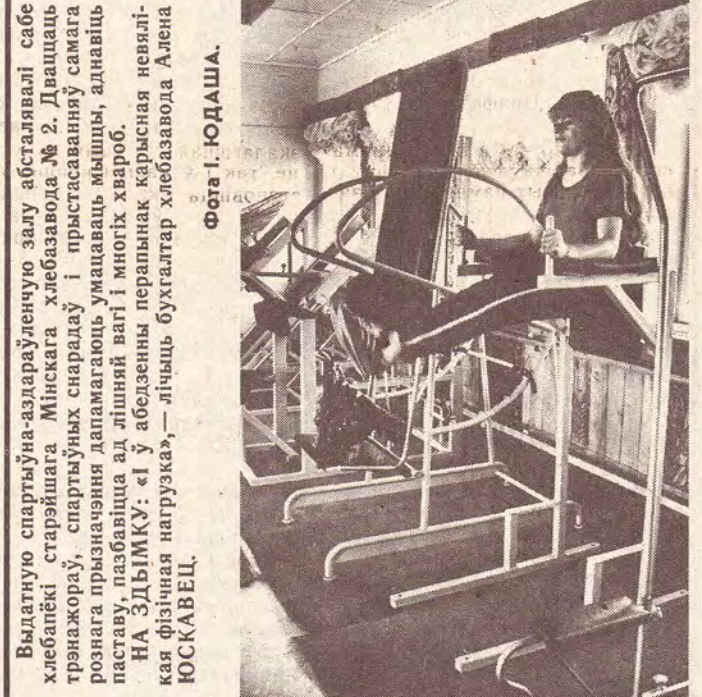
ад 18 да 18 СУТАК

КАБ БУЛЬБА НЕ ПАМЕРЗАЛА

ПІНСКІ РАЁН. (С. Шапіра). Пасёлак Садовы пад Пінскам у ідэальны час славіўся толькі «Зуброўкай» і «Агдалам» — місцовыя заводы. А цяпер аб ім ведаюць сельскія працаўнікі ўсёй краіны.

Тут пры райаб'яднанні «Аграпрамтэхнікі» створаны пакупкі што адзіны ў Саюзе ўчастак па выпуску буртаў і вытворчасці ў лічаныя мінуцы аграпрамтэхнікі. У гэтых буртах бульбы, буркоў, выкапачы траншэі. А дапамог наладзіць новую вытворчасць у палескай глыбіні ка-

лектую аб'яднання «Кіеў-трактардэтал» Кааператыва дала добры плён. Першыя паўтары тысячы механізмаў адпраўлены ўжо ў гаспадаркі нашай рэспублікі, а таксама, Омскай, Данецкай, Курганскай абласцей, іншых мясцінаў.

Фота І. ЮДАША.

А ПЕРАМАГАІ ТРАЙНЯТЫ

ГРОДНА. (А. Дук). Цікавае наядуна ў Палацы культуры ма «Візантыя-91».

Прымалі ўдзел у ёй па-роўнае ўдзельнікі — і тры, каму толькі спадобна-ся тры гадзі і каму пераважала па 20. У праграме таксама былі выступленні калектываў мастацкай самадзейнасці, аўцыён-продаж вырабаў са скуры кааператыва «Святлана», дэманстрацыя мадэлей

адзення Гродзенскай швейнай фабрыкі. Былі прывезены, сувениры, кветкі і віншаванні. Асабліва многа атрымалі Іх курсанты ваеннага вучылішча Уладзімір, Георгій і Анатоль Яўчаравы і трохгодкі Саша, Алёша і Сярожа Верстаковы.

РАЁН, БАГАТЫ ГРЫБАМІ... І ЗБОРАЙ

ЛАГОЙСК. Яшчэ аднаго «збройнага Праспера» раскрыла масіва мільцы. У грамадзяніна К. знойдзены надрэны арсенал, які складаецца з 6 снарадаў 45-міліметровай гарматы, 2 баявыя гранаты, калі 500 патронаў. 2 снаікі артылерыйскага паруху і штык ад «трохлінейкі».

Можна толькі гадзіць, навошта ўсё гэта захоўвалася. Магчыма, на продаж (яшчэ гэта, відаць, выгадавае справа), а можа з «любві да мастацтва». Па гарнісеку ходзяць чуткі, што боепрыпасы знойдзены ў навакольных лясах. Кампетэнтныя ж органы вядуць следства. Першы амаатар армейскай зброі «зарэгістраваны» гадзі два назал. Аўтамат, пісталет і боепрыпасы, якія ён захоўваў, не паслужылі для сула моцным аргументам: «амаатар» пакінуў у спакой за недаказальнасцю. Ён змог пераказаць прадставіць нікоў закона, што зброя не яго.

3 ПТВ — 3 ДЫПЛОМАМ

ГОМЕЛЬ. (Ул. Ларынаў). Гомельскае вышэйшае прафесіянальнае вучылішча машынабудавання стала другім у рэспубліцы ВІВ, выпускнікі якога змогуць атрымаць не толькі вышэйшы разрад па выбарнай спецыяльнасці, але і дыплом тэхніка-тэхнолага (майстра-брыгадзіра).

Навучэнцы, якія паспяхова закончаць вучылішча, прадоўжаць па жадан-

ню вучыцца ў тэхнічнай вышэйшай навукальнай установе па скарачанай праграме.

Выпуск падрыхтавалі: А. КОКТЫШ, А. СЛАНЕУСКІ, І. КАРНІЕ, С. СУЛКОУСКІ. Нашы тэлефоны: 32-44-02, 32-60-13, 32-31-98.

МАЛАДЗЕЧНА — ГОРАД СОНЦА? А ЧАМУ Б І НЕ!

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

будуць працаваць выключна на гаспадарку горада і на ягоны бюджэт. Безумоўна прыярытэты — эканамічны і фінансавы — аддадзены стварэнню ма-ляных прадпрыемстваў і таварыстваў з абмежаванай адказнасцю, якія будуць рэгістравацца гарвыканкамам. Калі такія прадпрыхаваныя структуры запачаюць, мы атрымаем магчымасць перайсці да праграмных мэт — пераходзім на самазабеспячэнне ўсёго рэгіёна, уключаючы горад і раён. Вось тады і знікне неабходнасць існавання паразітычнай надбудовы, які спосаб існавання і сэнс жыцця — пераарэзерваванне.

— Спосаб існавання, увогуле, даволі-такі прыцягальны. Але наўрад ці з'явіцца ў гэтых структурах жаданне ў імя нават добрых намераў адмовіцца ад «месца пад сонцам», якое так ім да спадабы. Ці гатовы вы ў такім выпадку да барабачы з ім?

Г. Карпенка: Я не скажаў бы, што сёння ўжо ёсць супрацьдзейная сіла. Аднак у прыняццё яна непэрабная. Тым не менш, ранейшыя структуры павінны сінсі з арэны, паколькі яны лішнія, паколькі пры-валі нас да сённяшняга стану... Якім будзе гэты працэс ужо іх — скажаць цяжка. Ідзе барабача за ўладу, у гэты павіны зарэзана ўсё, а дакладней, дакладней разумеюць гэты барабачу так: у палітыку — праз эканоміку! Здолееш аа-лодаць тым эканамічным рыча-гом, які прыняты на твой бок людзей, — кіруй! Павіна ж на-рашце скончыцца ўлада з да-памогай трыбуны і дэмаггічных фраз. І мы не выключаем сітуацыі, калі можам трапіць у тупіковае становішча з-за таго, што асноўныя сілы дзяржавы за-трацілі менавіта на барабачу з супраціўленнем усёму на-омаму, прагрэсу, на а на-канамічны пераўтварэнні энэ-ргі ўжо не застацца.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

В. Ганчар: А я выключоў вяртанне жорсткага супраціў-лення і супраціўлення са старымі структурамі. На першае, гэтага не хапала б у асаб-тні плане, паколькі ўсе паві-рады жыццё і маё, і Генадзі Дзімітрэвіча — фактычна з'яўляюцца да беснсавай барабачы з ветранымі млынамі, з бесталкоўшчынай, з інертнасцю мыслення, з адкрытым цынзі-змам.

мам. Таму, улічваючы важ-насць задчы і абмежаванасць у часе, мы проста не маем ні маральнага, ні палітычнага права пахаваць усе нашы ім-кненні і пачынанні ў гэтым цы-борстве. Таму, я думаю, нашым лозунгам будзе мірнае сабароніцтва...

— Дзюхосістэм?

В. Ганчар: ...старога і нова-га. І калі старая структура па-рушыць этычныя нормы сабароні-цтва, мы звернемся за пад-трымкай да насельніцтва, да-вер якога, дзякуй Богу, пакуль маем, знаходзім разумею, раз-лічваем на крэдыт даверу. Ду-маю, процістаяць не мае сэнсу для старых структур: гэта проста паставіць іх за мя-жу нармальнага палітычнага існавання, улічваючы, што рэй-тынг сярод насельніцтва ў іх нульвы, такая ж і магчымасць крэдыту чырпільнасці.

Г. Карпенка: І ўсё ж асноў-ная небяспека — гэта светлаг-ляд таго чалавека, які ў нас выхаваны. Пакуль мы не раз-бурым стэрэатыпы, што выпра-цавалі ў сабе за доўгія га-ды, — наперад не рушым ні на адзін крок.

В. Ганчар: Сапраўды, мно-гія гатовы працаваць па-нова-му, аднак для гэтага ў іх няма ні навыкаў, ні ўмення. Па-ра-нейшаму вельмі моцная звяз-ка ў адных — працаваць і жыць па ўказанню, у другіх — даваць іх, ты ўказанні. Інаш раз гэ-тыя стэрэатыпы мыслення проста шакіруюць. Пазіцыя ў нас дакладная і адназначная: мы — за поўнае супраціўленне, ад-нак, з другога боку, не дапус-цім, каб на тэрыторыі горада існавала нейкая іншая ўлада, акрамя Саветскай. Гэта і прад-настралі мы сваімі падыход-дамі ў час святкавання Перша-га Мая, калі ўсе афіцыйна з-зарэгістраваныя палітычныя сі-лы атрымалі абсалютна роўнае права ўдзельнічаць у правя-дзенні свята...

— І як гэта было ўспрынята?

В. Ганчар: Мы расцэньваем гэта як цывільзаванае праяв-ленне Імя міжнароднай салі-дарнасці працоўных. Прадста-ўнікі розных палітычных арга-нізацый напярэжалі аб тым, што не толькі нейкіх заклікаў у неканстытуцыйнага харак-та, але і проста нестычных, не-карэктных выпадкаў у чый бы-там ні было адрас быць не па-вінна. І такіх цывільзаваных ра-мкі былі вытрыманы да кан-ца. Таму на сітуацыю гя-

няскончаная, каб аднаму з сы-ноў Дантэ ў сн не з'явіўся па-мёршы яго бацька. Са словамі «тое, што ты шукаў так доў-га, знаходзіцца тут», ён указваў на нішу ў сцяне. Нягледзячы на глыбокую ноч, сын Дантэ з-сыбрам бацькі пайшоў у дом у той пакой, што бацька ў сн. Там у нішы акіа ляжаў стос спісаных старонак, радкі якіх пачалі ўжо расплывацца

кога шамана можа, напрыклад, прысціць чалавек і, каб даве-дацца, якой будзе маючая ад-быцця падзея, папрасіць яго ўбачыць гэту падзею ў сн. Выпытаны шаманы ўмоўцы ні-быта выклікалі ў сабе тэні-сы — на «зададзенаму тэм-у». Авазакрыва ўмова, якую паві-нен захоўваць той гэтым клі-чэ, трымаць тое, што паві-нен дамаць яму шаман, у тайне. У

Дзяржава ці рэспубліка —

дзім з аптызмам, думаем, што і мы, і нашы апаненты бу-дуць лічыцца з рэаліямі, што існуюць сёння, а надалей і па-літычныя, і эканамічныя мыслен-ня людзей будзе фарміравацца ў новых умовах, якія мы і пастараемся стварыць у го-раздзе.

— А як жа абяздолены па-ламент? Ці абдзелены ўва-га акажуцца жыхары Мала-дзечна, улічваючы вашу заня-тасць у ім?

Г. Карпенка: Усё свае ас-ноўныя сілы я пераклачаю на горад. Думаю, гэта і будзе адзін са шляхоў рэалізацыі на-вукова-тэхнічнага прагрэсу, чым займаецца наша камісія ў Вяр-хоўным Савете БССР. Гэорыя мёртвае бэ практыкі, без прак-тычнай адпаводнасці ідэй.

В. Ганчар: Адаз на гэта пытанне пачну з банальнага: палітыка — гэта майстэрства стрымкага. Я маю поўнае ра-важнае права сказаць, што за-прайшоўшы год работы ў па-ламенце я зрабіў усё магчымае, каб прабіць глухую сцяну інер-тнасці і неразумня. І канчат-кова пераказаў ў бесперспек-тыўнасці такіх спроб. Та-му лічу, што зараз трэба пера-ключыць сваю палітычную энэ-ргію на правядзенне экспе-рыментаў у межах аднаго рэгі-ёна. Гэта будзе правы і на па-ламент, паколькі, маючы вопыт такога характару, мы зможам абгрунтаваць палыхольнасць да кантэратворнасці.

— Такім чынам, Маладзечна расцэньвае паводуў рыначных адносін у адным, асобна ўзя-тым рэгіёне. Па ўзроў пабуду-ва сацыялізму ў асобна ўзя-тай краіне...

Г. Карпенка: ...Іронія зразу-меў. Аднак сітуацыя куды бо-льш складаная. Цывільзава-ныя грамадства, перш чым на-вернуць сваю краіну любым пераўтварэнням ці рэформам — я, вядома, не маю на ўвазе рэ-валюцыйныя, калі змятаеца ўсё і прыходзіць новая хваля — заўсёды адпрацоўвае новае ў-пэўненне абмежаваных рамак.

Чаму ў ШІА не мяняеца Кан-стытуцыя, не мяняюцца асноў-ныя законы, а робяцца толькі адзінковыя папраўкі — пасля 5-7 гадоў абаткі канонапра-ўцы ў асобных патах ці рэ-гіёнах? Да таго, што пры гэ-тым практычна выключаны па-мысли. А колькі Канстытуцый маем ужо мы? Колькі будзем мець?

Дзяржава ці рэспубліка —

гэта вядзіны, складаны механізм. Калі гэты механізм сё-ня круціць у адзін бок, заўтра — у другі, то што атры-маецца? Ды тое, што мы маем сёння ў краіне... Кола не будзе круціцца раўнамерна, набіраць абароты. З прыходам кожнага новага кіраўніка або пачынае круціцца зусім у супрацьлеглых напрамках, ігнаруючы ўсе зако-ны. Парламент прыняў дэсаткі, а, мабыць, і сотні законапра-ектаў — як правіла, з ліста. Мно-гія законы распрацаваны лю-дымі, якія не маюць ні вопыту законатворчай работы, ні эле-ментарнай прававой культуры.

Такім чынам, нараджаюцца за-коны, якія з'яўляюцца не памоч-нікам у наступным тэрміне, а перад, а страшным тэрмінам. Мы сабраліся ісці да рынку прынялі такія законы, якія пры-вядуць да яго разбурэння.

Перш чым запусціць у серыю нейкую тэхналогію, неабходна прайсці ўсе стадыі не ажыццяў-лення: навуковую распрацоўку, лабараторныя эксперыменты, тры-польны запуск у вытвор-часць...

В. Ганчар: Лічу, што тэорыя рэвалюцыйных сацыяльных ска

